

ЪРНЕСТ ХЕМИНГУЕЙ ПЕТДЕСЕТ ХИЛЯДИ

Превод от английски: Димитри Иванов, 1982

chitanka.info

— Как е, Джек? — попитах аз.

— Ти виждал ли си го този Уолкът? — каза той.

— Само в гимнастически салон.

— Да — каза Джек, — голям късмет ще ми трябва с това момче.

— Той не може да те докосне — каза Солджър.

— Дяволски ми се иска да е така.

— Къде ще те улучи с шепа сачми за врабци.

— Със сачми за врабци може — каза Джек. — Сачмите не ме плашат.

— В него лесно се попада — казах аз.

— Знам — каза Джек, — той няма да се задържи дълго на ринга.

Не е като нас с тебе, Джери. Но сега си има всичко.

— Пуснеш ли му лявата си ръка, ще свърши.

— Може — каза Джек. — Сигурно. Стига да имам шанс.

— Нагласи го, както нагласи Кид Луис.

— Кид Луис — каза Джек. — Този евреин.

Тримата — Джек Бренън, Солджър Бартлет и аз — седяхме в бара на Хенли. На съседната маса имаше няколко фльорци. Бяха вече доста пийнали.

— Евреин! Виж ти! — обади се една от фльорците. — И какво искаш да кажеш с това евреин, ирландски дръвнико?

— Да — каза Джек. — Така е.

— Евреи — продължи фльорцата. — Тия едри ирландци винаги говорят за евреи. Какво искаш да кажеш?

— Хайде. Да се махаме оттук.

— Евреи — не спираше фльорцата. — Да те е видял някой да почерпиш? Жена ти всяка сутрин ти зашива джобовете. Виж ги ти ирландците и техните евреи. Тед Луис също можеше да те размаже.

— Как не — каза Джек. — А вие много ли неща давате безплатно?

Излязохме. Джек беше винаги такъв. Казваше каквото поиска, и при това съвсем на място.

Джек започна да тренира в спортната ферма на Дани Хоган в Джързи. Мястото беше хубаво, но Джек не го харесваше, той не обичаше да се разделя с жена си и с децата и повечето време се мръщеше и сърдеше. Мене ме обичаше и ние се погаждахме; обичаше и Хоган, но скоро Солджър Бартлет започна да го нервира. Да имаш

шегаджия в лагера е нещо ужасно, особено ако пресоли шегите си. Солджър винаги се шегуваше с Джек, не спираше да го дразни. А смешките му не бяха нито забавни, нито на място и Джек се ядосваше. Ставаше например така: Джек ще свърши с гирите и чувала, ще сложи ръкавиците и ще каже на Солджър:

— Искаш ли да поработиш?

— Добре. Само че как искаш да поработя? — ще попита Солджър. — Като Уолкът ли — грубичко? Да те сваля няколко пъти в нокдаун?

— Точно така — ще каже Джек, но това не му харесваше.

Една сутрин и тримата се разхождахме по шосето. Бяхме отишли доста далече и сега се връщахме. Три минути бягане, една минута бавен ход и после отново три минути бягане. Джек не можеше да се нарече спринтьор. При нужда на ринга се движеше достатъчно бързо, но на шосето беше бавен. През цялото време Солджър му се подиграваше. Изкачихме хълма и спряхме пред фермата.

— Слушай, Солджър — каза Джек, — най-добре е да се върнеш в града.

— Какво значи това?

— Върни се в града и там си остани.

— Какво има?

— Призля ми от твоите приказки.

— Така ли? — каза Солджър.

— Да — каза Джек.

— Когато Уолкът ти види сметката и повече ще ти призлее.

— Възможно — каза Джек, — но сега ми призля от тебе. Солджър замина за града още същата сутрин. Изпратих го до гарата. Беше много сърдит.

— Аз само се шегувах с него — каза той. Стояхме на перона и чакахме влака. — Той не може да се държи така с мене, Джери.

— Нервен е и кисел — казах. — Иначе той е добър, Солджър.

— Добър ли? Кога ли пък е бил добър?

— Хайде довиждане, Солджър — казах аз. Влакът беше дошъл. Той се качи с чанта в ръка.

— Довиждане, Джери — каза той. — Ще бъдеш ли в града преди мача?

— Не вярвам.

— Тогава ще се видим на мача.

Той влезе вътре, кондукторът застана на стъпалото и влакът потегли. Върнах се във фермата с двуколката. Джек седеше на верандата и пишеше писмо на жена си. Пощата беше дошла и аз взех вестниците, отидох на другия край и седнах да чета. Хоган се появи на вратата и дойде при мене.

— Май не можах да мелят със Солджър?

— Защо? Той просто му каза да се върне в града.

— Знаех, че така ще стане — каза Хоган. — Той никога не е обичал Солджър.

— Да. Малко са тия, които обича.

— Студен човек — каза Хоган.

— Към мене винаги е бил добър.

— Към мен също — каза Хоган. — Нямам нища против него. Все пак е студен.

Хоган се прибра през стъклената врата, а аз продължих да чета вестниците. Есента едва започваше и горе сред хълмовете на Джързи беше приятно. След като прочетох вестника, аз се загледах в природата наоколо и в пътя долу, който минаваше край гората. По него летяха автомобили я вдигаха прах. Времето беше чудесно и местността наистина красива. Хоган застана на прага и аз го попитах:

— Хоган, нямате ли някакъв дивеч тука?

— Не — каза Хоган. — Само врабчета.

— Видя ли вестника?

— Какво има в него?

— Вчера Санди е довел три коня до финиша.

— Снощи ми казаха по телефона.

— Изглежда, че отблизо ги следиш? — попитах аз.

— Да, поддържам връзка — каза Хоган.

— А Джек? — запитах. — Залага ли още?

— Той ли? — каза Хоган. — Ти можеш ли да си го представиш?

Точно тогава Джек се подаде от ъгъла с писмо в ръка. Облечен беше с пуловер, стари панталони и обувка за бокс.

— Да имаш марка, Хоган? — попита той.

— Дай писмото — каза Хоган. — Ще ти го пусна.

— Слушай, Джек — казах аз. — Ти не залагаш ли на конните състезания?

— Случвало се е.

— Така и знаех. Помня, че съм те виждал в Шийпсхед.

— И защо престана? — попита Хоган.

— Загубих много пари.

Джек седна на верандата до мене. Облегна се на стълба и замига на слънцето.

— Искаш ли стол? — попита Хоган.

— Не — каза Джек. — Така ми е хубаво.

— Чудесен ден — обадох се аз. — Приятно е да си сред природата.

— Къде по-добре е да съм с жена си в града.

— Е, остава ти още една седмица.

— Да — каза Джек. — Толкова.

Седяхме на верандата. Хоган влезе в канцеларията.

— Как мислиш, във форма ли съм? — попита той.

— Трудно е да се каже. Но нали ще бъдеш още цяла седмица тук.

— Не извъртай.

— Добре де — казах аз. — Не си в ред.

— Не мога да спя — каза Джек.

— Какво те тревожи?

— Липсва ми жената.

— Повикай я.

— Не. Стар съм за това.

— Довечера преди лягане ще направим една дълга разходка и като се умориш, ще спиш добре.

— Да се уморя? — каза Джек. — Та аз през цялото време съм уморен.

Такъв беше цялата седмица. През нощта не можеше да спи, а сутрин се чувствуваше, знаете как — като човек, който не може да свие ръцете си в юмрук.

— Вкиснал се е като престоял хляб — каза Хоган. — За нищо не го бива.

— Не съм виждал Уолкът — казах аз.

— Той ще го убие — каза Хоган. — Ще го разкъса на две.

— Да — казах, — все някой ден човек трябва и да загуби.

— Но не и така — рече Хоган. — Ще помислят, че не е тренирал.

Ще излезе лошо име на фермата.

— Чу ли какво казаха за него журналистите?

— Чух, разбира се. Казаха, че е невъзможен. Че не трябвало да му позволят да се бие.

— Знаеш, че те винаги грешат.

— Да — каза Хоган. — Но този път са прави.

— Как пък могат да разберат дали си в ред, или не си?

— Не са чак такива глупаци — каза Хоган.

— Не направиха ли на пух и прах Уилард в Толидо? Този Ларднър, който сега е толкова умен, попитай го какво не наговори за Уилард в Толидо.

— Да, но него го нямаше — каза Хоган. — Той пише само за големите мачове.

— Какво ме интересува кои са те — кипнах аз. — Какво знаят те? Може би умеят да пишат, но от бокс не разбират.

— Ти също не мислиш, че Джек е във форма, нали? — попита Хоган.

— Не. Той е свършен. Остава само и Корбет да го наругае, и край.

— Ще го наругае, не бой се — каза Хоган.

— Не се съмнявам. Ще го наругае.

Тази нощ Джек пак не спа. Следващият ден беше последният преди мача. След закуска отново седяхме на верандата.

— За какво мислиш, когато не спиш, Джек? — казах аз.

— Безпокоя се — каза той. — Безпокоя се за къщата си в Бронкс, безпокоя се за имението във Флорида. Безпокоя се за жената и децата. Понякога си спомням мачовете. Мисля си за оня евреин Тед Луис и се ядосвам. Имам малко акции и за тях се безпокоя. По дяволите, за какво ли не мисли човек, когато не спи.

— Утре вечер всичко ще е минало — казах аз.

— Разбира се — каза Джек. — Звучи утешително, нали? Всичко ще си дойде на мястото, така ли?

Целият ден беше сърдит. Не тренирахме. Джек само малко се раздвижи, да поотпусне мускулите си. Проведе няколко рунда с въображаем противник. И тук не изглеждаше добре. После поскача на въже. Но не се изпоти.

— Най-добре е да не прави нищо — каза Хоган. Наблюдавахме го как скача на въже. — Вече въобще ли не се поти?

— Не може.

— Мислиш ли, че поне малко е във форма? Нали никога не е имал неприятности с теглото?

— Каква ти форма? Нищо няма вече в себе си.

— Трябва да се поти — каза Хоган.

Джек приближи, като скачаше с въжето. Скачаше пред нас напред и назад и всеки трети път кръстосваше ръце.

— Какво шушукате, врани такива? — каза той.

— Спри да тренираш — каза Хоган. — Ще се повредиш.

— Колко страшно, а? — каза Джек, отдалечи се и продължи да скача, като силно плющеше с въжето.

Същия следобед във фермата се появи Джон Колинс. Джек беше горе в стаята си. Джон пристигна с кола от града заедно с двама свои приятели. Колата спря и всички слязоха.

— Къде е Джек? — попита Джон.

— Горе в стаята, лежи.

— Лежи ли?

— Да — казах аз.

— Как е той?

Погледнах двамата непознати, дошли с Джон.

— Те са негови приятели — каза Джон.

— Зле е — казах аз.

— Какво му е?

— Не може да спи.

— По дяволите — каза Джон. — Този ирландец никога не може да спи.

— Не е в ред — казах аз.

— По дяволите — каза Джон. — Никога не е в ред. Десет години съм с него и още нито веднъж не е бил в ред.

Хората до него се засмяха.

— Запознайте се — каза Джон. — Мистър Морган и мистър Стайнфелт. Това е мистър Доил, треньор на Джек.

— Приятно ми е — казах аз.

— Да се качим и да видим момчето — каза този, когото наричаха Морган.

— Да, не е лошо да надзърнем — каза Стайнфелт. Всички се изкачихме горе.

— Къде е Хоган? — попита Джон.

— В плевнята с няколко свои клиенти — казах аз.

— Много ли хора е събрал? — попита Джон.

— Само двама.

— При вас е доста тихо, а? — каза Морган.

— Да — казах аз. — Тихо е.

Спряхме пред стаята на Джек. Джон почука на вратата. Отговор не последва.

— Може би е заспал — казах аз.

— За какъв дявол трябва да спи през деня?

Джон натисна дръжката и всички влязохме в стаята. Джек спеше на леглото. Лежеше по очи, заровил лице във възглавницата, прегърнал я с двете си ръце.

— Ей, Джек! — каза Джон.

Главата на Джек помръдна на възглавницата.

— Джек! — каза Джон и се наведе над него.

Джек заби още по-дълбоко глава във възглавницата. Джон го докосна по рамото. Джек се полуизправи и ни изгледа.

— Господи! Защо не ме оставите да поспя? — каза той на Джон.

— Не се сърди — каза Джон. — Не исках да те събудя.

— Виж ти — каза Джек. — Не бил искал.

— Нали познаваш Морган и Стайнфелт? — каза Джон.

— Радвам се да ви видя — каза Джек.

— Как се чувствате, Джек? — попита го Морган.

— Чудесно — каза Джек. — Как иначе мога да се чувствавам?

— Изглеждате чудесно — каза Стайнфелт.

— Повече няма накъде — каза Джек. — Слушай — обърна се той към Джон, — ти си мой менажер. Получаваш достатъчно тлъст пай. Защо те нямаше, когато дойдоха журналистите? Искаш ние с Джери да разговаряме с тях, така ли?

— Трябваше да съм с Лю, на мача му във Филадельфия.

— Това какво ме засяга? Ти си ми менажер. Паят ти е голям, нали? Да не би във Филадельфия да си печелил пари за мене? Питам те, защо не си тук, когато ми трябваш?

— Хоган беше тука.

— Хоган! — каза Джек. — Хоган е ням като мене.

— Струва ми се, че Солджър Бартлет е работил известно време с вас? — каза Стайнфелт, за да промени темата на разговора.

— Да, беше тук — каза Джек. — Беше, разбира се.

— Джери — обърна се към мене Джон, — моля ви, намерете Хоган и му кажете, че искаме да поговорим половин час с него.

— Добре — казах аз.

— Не може ли да остане при нас? — каза Джек. — Не си отивай, Джери.

Морган и Стайнфелт се спогледаха.

— Успокой се, Джек — каза му Джон.

— Ще отида да намеря Хоган — казах аз.

— Щом искаш, върви — каза Джек. — Макар че никой от тия приятели не може да те изгони.

— Ще отида да потърся Хоган — повторих аз.

Хоган беше в гимнастическия салон. Там бяха и двамата му клиенти с ръкавици. Нито един от тях не смееше да удари другия от страх, че другият също може да го удари.

— Достатъчно — каза Хоган, като ме видя да влизам. — Спрете касапницата. Сега, господа, вземете душ и Брюс ще ви направи масаж.

Те пропълзяха под възетата и Хоган дойде при мене.

— Джон Колинс е тук с двама свои приятели — казах. — Дошли са да видят Джек.

— Видях ги, когато пристигнаха с колата.

— Кой са тия двамата с Джон?

— Те са това, което се нарича хитреци — каза Хоган. — Не ги ли познаваш?

— Не — казах аз.

— Хепи Стайнфелт и Лю Морган. Собственици на тотализатор.

— Дълго отсъствах — напомних аз.

— Вярно — рече Хоган. — Този Хепи Стайнфелт е голям спекулант.

— Чувал съм за него — казах аз.

— Мръсен екземпляр — избухна Хоган. — И двамата са мошеници.

— Ясно — казах. — Искат след половин час да се качим при тях.

— Иначе казано, по-рано от половин час да не се вестяваме при тях.

— Точно така.

— Ела в канцеларията — каза Хоган. — По дяволите тия мошеници.

След около тридесет минути Хоган и аз се качихме горе. Почукахме на вратата. В стаята разговаряха.

— Почакайте за момент — обади се някой.

— По дяволите с тия номера — каза Хоган. — Ако ви потрябвам, аз съм долу в канцеларията.

Чухме, че вратата се отключва. Отвори ни Стайнфелт.

— Заповядайте, Хоган — каза той. — Сега ще се почерпим.

— Добре — рече Хоган. — Това все пак е нещо. Влязохме. Джек седеше на кревата. Край него се бяха разположили Джон и Морган. Стайнфелт стоеше прав.

— Много сте тайнствени — каза Хоган.

— Здравейте, Дани — каза Джон.

— Здравейте, Дани — каза Морган и стисна ръката му.

Джек мълчеше. Просто седеше на кревата. Отсъствуваше. Останал беше сам със себе си. Навлякъл беше стара вълнена синя риза, панталони и бе обул боксьорските обувки. Имаше нужда от бръснене. Морган и Стайнфелт бяха елегантно облечени. Джон не им отстъпваше. Джек седеше на кревата, видът му бе по ирландски грубоват.

Стайнфелт извади бутилка, Хоган донесе чашки и всички пихме. Джек и аз изпихме по една чашка, останалите по две или три.

— Запазете малко и за из пътя — каза Хоган.

— Не се безпокойте. Имаме достатъчно — каза Морган. След първата чаша Джек повече не пи. Стоеше прав и ни гледаше. Морган седеше на опразненото от Джек място.

— Пийни, Джек — подкани го Джон и му подаде чашата и бутилката.

— Не — каза Джек. — Никога не съм обичал помените. Всички се засмяха. Джек остана сериозен.

Тръгнаха си доста развеселени. Когато се качиха в колата, Джек стоеше на верандата. Помахаша му.

— Довиждане — викна Джек.

После вечеряхме. По време на яденето Джек не каза нищо освен „подай ми това“ или „подай ми онова“. На същата маса се хранеха и

клиентите. Бяха симпатични момчета. След вечеря излязохме на верандата. Вече се стъмваше рано.

— Искаш ли да се поразходим, Джери? — попита Джек.

— С удоволствие — казах аз.

Облякохме палтата си и тръгнахме. До пътя беше далече, а и по шосето вървахме още миля и половина. Край нас непрекъснато се точеха коли и ние отстъпвахме встрани докато минат. Джек мълчеше. Когато влязохме в храстите за да дадем път на една голяма кола, Джек каза:

— По дяволите разходката. Да се връщаме във фермата.

Минахме по страничен път, който пресичаше хълма, и после през ливадите излязохме право при фермата. Осветените прозорци на къщата се виждаха отдалече. Когато стигнахме сградата, на вратата стоеше Хоган.

— Добре ли се разходихте? — попита Хоган.

— Отлично — каза Джек. — Слушай, Хоган, имаш ли уиски?

— Имам — каза Хоган. — Какво си намислил?

— Прати го горе в стаята — каза Джек. — Тази нощ ще спя.

— Щом си знаеш лекарството — каза Хоган.

— Качи се с мене, Джери — каза Джек.

Горе Джек седна на леглото и схлупи глава в ръцете си.

— Весел живот, няма що — каза Джек. Хоган донесе бутилка уиски и две чаши.

— Да донеса и малко джинджифилов сок?

— Какво искаш, да ми стане лошо ли?

— Попитах само — каза Хоган.

— Ще пиеш ли? — запита Джек.

— Не, благодаря — каза Хоган и излезе.

— А ти, Джери?

— Ще изпия една чашка с тебе — казах аз. Джек напълни две чаши.

— Сега — каза Джек — ще пия бавно и с кеф.

— Разреди го с вода — посъветвах го аз.

— Да — каза Джек, — май че ще е по-добре.

Той изпи няколко чаши, без да каже нищо. Джек започна да пълни и моята чаша.

— Не — казах, — не искам повече.

— Добре — каза Джек. Напълни щедро своята и доля вода. Започна да се оживява.

— Ама че компания се довлече днес, а? — каза той. — Ония двамата не рискуват.

И малко по-късно:

— Какво пък, прави са. За какъв дявол трябва да се рискува?

— Не искаш ли още една чашка, Джери? — попита той. — Хайде, пейни с мене.

— Не ми е нужно, Джек — казах аз. — И така ми е добре.

— Само още една — настоя Джек. Алкохолът го размекваше.

— Добре — казах аз.

Джек сипа малко в моята чаша, а своята напълни.

— Знаеш ли — каза той, — алкохолът ми харесва. Ако не беше боксът, щях често да си пейвам.

— Сигурно — казах аз.

— Знаеш ли, заради бокса пропуснах маса неща.

— Затова пък спечели много пари.

— Да, това е целта ми. Все пак много съм пропуснал, Джери.

— Какво например?

— Ами например това с жена си — каза той. — Почти не се задържам в къщи. Не е добре и за дъщерите. „Кой е баща ви?“ — ще ги попита някоя от ония светски госпожички. „Баща ни е Джек Бренън.“ Лошо е за тях.

— Глупости — казах аз, — главното е да имат пари.

— Е — каза Джек, — поне с пари съм ги осигурил. Той си наля уиски. Бутилката почти се изпразни.

— Сипи си вода — напомних аз. Джек сипа малко вода в чашата.

— Ти нямащ представа — каза той — как ми липсва жена ми.

— Знам.

— Нямащ представа. Нямащ представа какво е това.

— Все пак в провинцията е по-леко, отколкото в града.

— Сега за мене — каза Джек — е без всякакво значение къде съм. Нямащ представа какво е това.

— Пейни още.

— Пиян ли съм? Говоря глупости!

— Малко.

— Нямах представа какво е това. Никой не може да си представи.

— Освен жена ти — казах аз.

— Тя знае — каза Джек. — Знае. Знае, разбира, се. На бас, че знае.

— Сипи още вода.

— Джери — продължи Джек, — ти и представа нямах как се чувствам.

Беше съвсем пиян. Гледаше ме втренчено. Очите му се взираха някак прекалено втренчено.

— Сега поне ще спиш — заявих аз.

— Слушай, Джери — каза Джек. — Искаш ли да спечелиш малко пари? Заложил на Уолкът.

— Виж ти!

— Слушай, Джери. — Джек остави чашата си. — Погледни, сега не съм пиян. Знаеш ли колко ще заложил за него. Петдесет хиляди.

— Това са много пари.

— Петдесет хиляди — каза Джек, — две за едно. Ще получа двадесет и пет хиляди долара. Заложил за него, Джери.

— Звучи примамливо.

— Нима мога да го победя? — запита Джек. — Тука няма никакво мошеничество. И без това ще падна, защо да не спечеля малко пари?

— Налей си вода.

— След този мач ще напусна ринга — каза Джек. — Край. Ще понеса боя, но поне ще спечеля от това.

— Ясно.

— Цяла седмица не съм спал — каза Джек. — През нощта не мигам и си блъскам главата. Не мога да спя, Джери. Нямах представа какво е това да не можеш да заспиш.

— Вярвам ти.

— Не мога да спя. Това е. Просто не мога да заспя. Каква е ползата години наред да поддържаш формата си и да не можеш да спиш?

— Лошо.

— Не знаеш какво е това, Джери, да не можеш да заспиш.

— Налей си малко вода в чашата — казах аз.

Ето че към единадесет часа Джек беше вече напълно готов. Накрая едва не заспа прав. Помогнах му да се съблече и го сложих да си легне.

— Сега ще спиш добре, Джек — казах аз.

— Да — промърмори Джек, — сега ще заспя.

— Лека нощ, Джек — казах аз.

— Лека нощ, Джери — отвърна Джек. — Ти си единственият ми приятел.

— По дяволите — казах аз.

— Ти си единственият ми приятел — каза Джек, — единственият.

— Спи — казах.

— Заспивам — каза Джек.

Долу в канцеларията Хоган седеше на бюрото и четеше вестници. Той вдигна очи.

— Е, как, приспа ли приятелчето си?

— Замина.

— Така е по-добре, отколкото да не спи — каза той.

— Разбира се.

— Вземи, че го обясни на спортните журналисти — каза Хоган.

— Аз също си лягам.

— Лека нощ — каза Хоган.

Сутринта слязох в осем часа и закусих. Хоган се занимаваше с клиентите си в плевнята. Отбих се да ги погледам.

— Едно! Две! Три! Четири! — броеше Хоган.

— Здравей, Джери — каза той. — Стана ли Джек?

— Не. Още спи.

Върнах се в стаята и събрах багажа си. Към девет и половина Джек се размърда зад стената. Чух го да слиза по стълбата и аз отидох след него. Седнал бе да закуси. Хоган беше дошъл и стоеше до масата.

— Как се чувствуваш, Джек? — попитах аз.

— Прилично.

— Добре ли спа? — попита Хоган.

— Както се полага — каза Джек. — Езикът ми е малко дебел, но глава не ме боли.

— Браво — каза Хоган. — Дадох ти хубаво уиски.

— Пиши го в сметката — каза Джек.

— Кога ще заминете?

— Преди обед — каза Джек. — С влака в единадесет часа.

— Седни, Джери — каза Джек. Хоган излезе. Седнах на масата. Джек ядеше грейпфрут. Щом намереше семка, изплюваше я в лъжичката и я изтърсваше в чинията.

— Май че здравата се нажулих миналата вечер? — започна той.

— Да, пийна малко уиски.

— Сигурно съм надрънкал маса глупости.

— Къде е Хоган? — попита той. Беше изял грейпфрута.

— В канцеларията.

— Какво говорих за залагането? — попита Джек.

Той държеше лъжичката и мачкаше с нея грейпфрута. Прислужницата донесе шунка с яйца и взе грейпфрута.

— Дайте ми още една чаша мляко — каза Джек. Момичето излезе.

— Каза, че залагаш петдесет хиляди за Уолкът — припомних му аз.

— Вярно е.

— Това са много пари.

— Да не мислиш, че ми е приятно?

— Всичко може да се случи.

— Не — каза Джек. — Страшно му е нужна титлата. Онези мошеници току-така няма да се излъжат.

— Нищо не може да се каже предварително.

— Не. Нужна му е титлата. Тя ще му донесе много пари.

— Петдесет хиляди са също много пари — казах аз.

— Това е бизнес — каза Джек. — Аз не мога да спечеля. Знаеш, че не мога да спечеля.

— Докато си на ринга, винаги има шанс.

— Не — каза Джек. — С мен е свършено. Това е просто бизнес.

— Как се чувствуваш?

— Сносно — каза Джек. — Наспах се, а това ми трябваше.

— Може и да си добър на ринга.

— Ще видят един хубав спектакъл — каза Джек. След закуската Джек повика жена си по междуградската линия. Беше в кабината и набираще номера.

— Откакто е тук, за първи път се обажда на жена си — каза Хоган.

— Всеки ден ѝ пише.

— Да — каза Хоган, — марката струва два цента. Сбогувахме се с Хоган и Брюс, негърът масажист ни откара с двуколката до гарата.

— Сбогом, мистър Бренън — каза Брюс при пристигането на влака. — Надявам се, че ще му разбиете кратуната.

— Сбогом — каза Джек.

Той даде два долара на Брюс. Негърът бе положил доста грижи за него и изглеждаше някак разочарован. Джек видя, че гледам двата долара в ръцете на Брюс.

— Всичко е включено в сметката — каза той. — Хоган ме накара да платя и за масажа.

Във влака Джек през цялото време мълча. Седеше в ъгъла с билет, тикнат в лентата на шапката, и гледаше през прозореца. Заговори само веднъж.

— Казах на жена си, че ще взема стая в Шелби — каза той. — Това е на две крачки от Парка. В къщи ще се прибера утре заран.

— Добре си се сетил — отвърнах аз. — Жена ти виждала ли те е на ринга, Джек?

— Не — каза Джек. — Никога не ме е виждала.

Помислих, че щом не иска да се върне след мача в къщи, значи, наистина очаква жесток бой. В града отидохме с такси до Шелби. Пиколото дойде, отнесе багажа ни, а ние се отбихме в канцеларията.

— Колко струват стаите? — попита Джек.

— Имаме само стаи с двойки легла — каза администраторът. — Мога да ви предложа хубава стая за десет долара.

— Много е скъпа.

— Мога да ви дам стая с две легла и за седем долара.

— С баня?

— Разбира се.

— Остани да пренощуваш с мене, Джери — каза Джек.

— Не — казах аз, — ще спя при зет си.

— Стаята и без това е платена — каза Джек. — Защо да пропадат на вятъра парите?

— Запишете се, моля — каза администраторът. Той погледна имената. — Номер 238, мистър Бренън.

Качихме се с асансьора. Стаята беше голяма и хубава, с две легла и врата към банята.

— Комфортно — каза Джек.

Пиколото, което ни доведе, дръпна пердетата и внесе багажа ни. Понеже Джек дори и не помисли за бакшиш, аз му дадох двадесет и пет цента. Измихме се и Джек предложи да излезем и да хапнем нещо.

Обядвахме в бара на Джими Хенли. Там беше пълно с познати. В средата на обедата дойде Джон и седна при нас. Джек почти не разговаряше.

— Как си с теглото, Джек? — попита Джон. Джек си бе поръчал солиден обед.

— Мога и с дрехите да се претегля — каза Джек.

Той винаги лесно смъкваше теглото. По природа беше боксьор от средна категория и не пълнееше. При Хоган дори бе отслабнал.

— Единственото, което никога не те безпокои — каза Джон.

— Единственото — потвърди Джек.

След обедата отидохме да го претеглят. Съгласно условията на мача в три часа боксьорите трябваше да тежат сто четиридесет и седем фунта. Джек стъпи на кантара с кърпа, завързана през кръста. Стрелката не мръдна. Уолкът току-що се бе претеглил и стоеше заобиколен от много хора.

— Я да видим колко тежиш, Джек — каза Фридман, менажерът на Уолкът.

— Добре, но претегли и него. — Джек кимна с глава към Уолкът.

— Махни пешкира — каза Фридман.

— Колко е? — Джек попита хората, които мереха.

— Сто четиридесет и три фунта — каза дебелият човек до кантара.

— Много си добре — каза Фридман.

— Сега претегли него — каза Джек.

Уолкът приближи. Той беше блондин, с широки рамене и ръце на боксьор от тежка категория. Затова пък краката му бяха къси. Джек стърчеше половин глава над него.

— Здравей, Джек — каза той. На лицето му имаше много белези.

— Здравей — каза Джек. — Как е самочувствието?

— Добро е — каза Уолкът.

Той свали кърпата от кръста си и стъпи на кантара. Едва ли някой е виждал по-широки рамене и гръб от неговите.

— Сто четиридесет и шест фунта и дванадесет унции. Уолкът слезе от кантара и се усмихна на Джек.

— Разликата ви е около четири фунта — каза му Джон.

— Когато се кача на ринга, ще бъде и по-голяма — каза Уолкът.
— Сега отивам да обядвам.

Влязохме в съблекалнята и Джек се облече.

— Изглежда здравеняк — каза Джон.

— Май че доста бой е изял.

— Да — каза Джек, — не е трудно да го намериш.

— Къде отивате? — попита Джон, след като Джек се облече.

— Обратно в хотела — каза Джек. — Погрижи ли се за всичко?

— Да — кимна Джон. — Всичко е наред.

— Аз ще полегна малко — каза Джек.

— Ще мина към седем без четвърт и ще излезем да вечеряме.

— Добре.

В хотела Джек свали обувките и сакото си и се изтегна на кревата. Аз написах едно писмо. Погледнах няколко пъти към леглото, но Джек не спеше. Той лежеше съвършено неподвижно и от време на време отваряше очи. Накрая стана.

— Искаш ли да поиграем крибидж, Джери? — каза той.

— Може — съгласих се аз.

Той клекна до куфара и извади картите и дъската за крибидж. Изиграхме няколко игри и той спечели три долара. Джон почука на вратата и влезе.

— Ще играеш ли крибидж, Джон? — попита Джек. Джон сложи шапката си на масата. Беше цялата мокра.

Мокро беше и палтото му.

— Вали ли? — попита Джек.

— Като из ръкав — каза Джон. — Движението се задръсти, затова слязох от таксито и дойдох пеш.

— Хайде, дай да поиграем крибидж — каза Джек.

— Трябва да хапнеш.

— Не — каза Джек. — Не ми се яде още.

Играха крибидж около половин час и Джек спечели и от него долар и половина.

— Мисля, че все пак трябва нещо да ядем — каза Джек. Той отиде и погледна през прозореца.

— Вали ли още?

— Да.

— Да ядем в хотела — каза Джон.

— Добре — каза Джек. — Ще ти играя още една игра, да видим кой ще плати вечерята.

След известно време Джек стана и каза:

— Ти ще платиш вечерята, Джон.

Слязохме долу и вечеряхме в големия салон. После отново се качихме в стаята. Джек игра крибидж с Джон и спечели още два долара и половина. Настроението на Джек се подобри. Джон беше донесъл чанта с всичко необходимо за мача. Джек свали ризата, връзката и за да не изстине на улицата, облече вълнена риза и пуловер. Боксьорският си екип и хавлията сложи в чантата.

— Готов ли си? — попита Джон. — Ще им кажа да поръчат такси.

Скоро телефонът иззвъня и съобщиха, че таксито ни чака. Спуснахме се с асансьора, минахме през фойето, качихме се в таксито и се отправихме към Парка. Валеше силен дъжд, но по улиците имаше много хора. Всички билети бяха продадени. Когато отивахме към съблекалнята, сам се убедих колко е препълнена залата. От крайните места до ринга трябваше да има половин миля. Залата беше в полумрак. Светеха само лампите над ринга.

— При този дъжд хубаво, че не направиха мача на открито — каза Джон.

— Събрали са много публика — каза Джек.

— При такъв мач залата е малка да побере всички желаещи.

— Да, но човек не може да предвиди времето — каза Джек.

Джон дойде до вратата на съблекалнята и надникна вътре. Джек седеше, облякъл хавлията, скръстил ръце и гледаше в пода. С Джон имаше и няколко треньори. Те надничаха през рамото му. Джек вдигна глава.

— Той вътре ли е?

— Току-що излезе.

Тръгнахме надолу. Уолкът тъкмо се качваше на ринга. Тълпата го посрещна с овации. Той се покатери между въжетата, стисна ръце над

главата си, усмихна се, поклони се на публиката, първо на едната страна на ринга, после на другата, и седна. Когато минаваше през тълпата, на Джек също ръкопляскаха. Джек е ирландец, а ирландците също се посрещат добре. В Ню Йорк ирландецът не прави сборове като евреите или италианците, но винаги е приеман добре. Джек се качи на стъпалото и се наведе да мине през въжетата, а Уолкът изтича от своя ъгъл и услужливо натисна долното въже. Това страшно се хареса на публиката. Уолкът обгърна рамото на Джек и те останаха така няколко секунди.

— Готвиш се да ставаш любимец на публиката? — каза му Джек.
— Махни си мръсната ръка от рамото ми.

— Дръж се прилично — каза Уолкът.

Тълпата обича жестовете. Как благородно се държат момчетата преди боя. Пожелават си успех един на друг.

Джек започна да бинтова ръцете си и при него дойде Соли Фридман, а Джон отиде в ъгъла на Уолкът. Джек вкара палеца си в прореза на бинта и после здраво и гладко уви ръката си. Аз стегнах китката и два пъти омотах ставите на пръстите му с ширит.

— Ей! — каза Фридман. — Защо ви е толкова ширит?

— Пипни го — каза Джек. — Мек е, нали? Не се прави на глупак.

Фридман не мръдна през цялото време, докато Джек бинтоваше и другата си ръка. Един от помощниците подаде ръкавиците, аз ги надянах и вързах.

— Фридман — попита Джек, — от каква народност е този Уолкът?

— Не знам — каза Фридман. — Нещо като датчанин.

— Чех е — каза момчето, което донесе ръкавиците.

Съдията на ринга ги извика и Джек стана. Уолкът приближи усмихнат. Срецнаха се и съдията сложи ръце на раменете им.

— Здравей, любимецо! — каза Джек.

— Дръж се прилично.

— Защо си се кръстил „Уолкът“? — каза Джек. — Не знаеш ли, че той беше негър?

— Слушайте — каза съдията и им прочете познатите наставления. Веднъж Уолкът го прекъсна. Той сграбчи ръката на Джек и попита:

— Ако ме хване така, мога ли да го ударя?

— Не ме докосвай! — каза Джек. — Още не ни снимат на филм.

Те се върнаха в ъглите си. Аз свалих хавлията на Джек, той се хвана за въжето и няколко пъти приклезна, за да раздвижи коленете си, после натърка подметките си с колофон. Гонгът удари, той се обърна и тръгна. Уолкът дойде срещу него и те докоснаха ръкавиците си. Веднага щом Уолкът свали ръце, нанесе му два леви удара в лицето. Не е имало на света по-добър боксьор от Джек. Уолкът го дебнеше, навел брада на гърдите си. Той предпочиташе суинга и затова държеше ръцете си ниско. Уолкът знаеше само едно — да бие. Но всеки път, когато влизаше вътре, Джек намираше с лявата ръка лицето му. Това ставаше някак механично. Джек просто вдигаше лявата ръка и тя попадеше в лицето на Уолкът. Три или четири пъти Джек пусна и дясната си ръка, но Уолкът се навеждаше и ударите попадаха или в рамото, или високо в главата. Уолкът приличаше на всички силови боксьори. Плашеше се само от ударите, които приличаха на неговите. Той добре прикриваше всяко уязвимо място. Левите удари не го безпокояха.

След четвъртия рунд лицето му силно се разрани и потече кръв. Но при близкия бой ударите на Уолкът бяха толкова силни, че от двете страни на Джек, точно под ребрата, се появиха големи червени петна. При всяко влизане Джек се вкопчваше в него, освобождаваше едната си ръка и нанасяше серия ъпъркути, но когато това успяваше да направи Уолкът, ударите му бяха толкова силни, че можеха да се чуят чак от улицата. Бияч беше, няма що.

Така продължи още три или четири рунда. Те не разговаряха. През цялото време усърдно работеха. Между рундовете ние също доста работихме над Джек. Не изглеждаше никак добре, но той винаги е бил мудар на ринга. Малко се движеше и лявата му ръка действаше почти механично. Струваше ти се, че просто е свързана с главата на Уолкът — достатъчно беше Джек да пожелае и тя сама нанасяше удара. При близкия бой Джек е винаги спокоен и не хаби напразно барута си. Той познаваше всички тънкости на този бой и при разделянето винаги печелеше по нещо. При едно влизане на Уолкът близо до нашия ъгъл видях как Джек освободи дясната си ръка и с един ъпъркут закачи с долния край на ръкавицата носа му. Уолкът взе да кърви силно и наведе глава над рамото на Джек, сякаш искаше да

му даде част от кръвта, но Джек рязко вдигна рамото си, отстрани носа му и нанесе още един ъпъркут с дясната ръка.

Уолкът страшно се озлоби. До края на петия рунд той вече до смърт мразеше Джек. Джек не се ядосваше; поне не повече от друг път. Той наистина умееше да накара противниците си да намразят бокса. Затова толкова ненавиждаше Кид Луис. Никога не можеше да го надиграе. Луис винаги имаше две-три мръсни хватки, които Джек не умееше да приложи. Докато се чувствуваше силен, Джек знаеше, че е въвн от опасност. Сега Джек много успешно малтретираше Уолкът. И смешното беше, че отстрани всички мислеха, че Джек е открит, класически боксьор. Той добре владееше и тия хитрости на играта.

След седмия рунд Джек каза:

— Лявата ръка започва да натежава.

От този момент той започна да губи. Отначало това не личеше. Вместо той да води боя, сега го водеше Уолкът; вместо както преди да бъде добре защитен, сега се оказа в беда. Вече не успяваше да държи Уолкът на дистанция с лявата си ръка. Външно сякаш нищо не бе се променило, с тази разлика, че по-рано той се изплъзваше от ударите, а сега те попадаха в целта. Джек получи няколко силни удара в корпуса.

— Кой рунд сме? — попита Джек.

— Единадесети.

— Дълго няма да издържа — каза Джек. — Краката отказват.

Уолкът вече доста време го удряше, но Джек все отстъпваше и ставаше като при бейзбола — играчът се отдръпва с топката, за да отнеме част от силата ѝ. Но сега ударите, започнаха да стават по-силни. Уолкът приличаше на бойна машина. Джек само се стараше да блокира ударите. Отстрани не личеше какъв ужасен бой понася. Между рундовете масажирах краката му. Мускулите през цялото време играеха в ръцете ми. Чувствуваше се съвсем зле.

— Как върви? — попита Джек и обърна към Джон подутото си лице.

— Мачът е негов.

— Ще устоя — каза Джек. — Не искам този палячо да ме просне.

Мачът се развиваше според очакванията му. Той знаеше, че не може да победи Уолкът. Не му стигаха силите. Но всичко беше наред.

Нямаше опасност за парите му и затова искаше да завърши мача по свой вкус. Не искаше да го нокаутират.

Гонгът удари и ние го избутахме. Тръгна бавно. Уолкът се хвърли срещу него. Джек го посрещна с един ляв, Уолкът го понесе, наведе се и започна да бие тялото на Джек, Джек опита да се вкопчи в него, но това беше все едно да прегърнеш моторен трион. Най-послед той се освободи, замахна с дясната ръка и не улучи. Уолкът го намери с един ляв суинг и Джек падна. Той падна на ръцете и колената си и погледна към нас. Съдията започна да брои. Джек гледаше към нас и клатеше глава. На осем Джон му даде знак. При рева на тълпата той нямаше да чуе гласа му. Джек се изправи. Докато броеше, съдията задържа Уолкът с ръка.

Щом Джек се изправи, Уолкът тръгна към него.

— Джим, пази се — чух гласа на Соли Фридман. Уолкът приближи, без да го изпуска от погледа си. Джек пласира един ляв. Уолкът само тръсна глава. Той притисна Джек до въжетата, намери го, леко докосна с ляв суинг главата му и с дясната си ръка го удари в корпуса колкото се може по-ниско. Трябва да го е ударил най-малко пет инча под пояса. Помислих, че очите на Джек ще изскочат. Те почти изхвъркнаха от главата му. Устата му се отвори. Съдията сграбчи Уолкът. Джек пристъпи напред. Паднеше ли, щеше да загуби петдесет хиляди долара. Ходеше, сякаш целият щеше да се разпадне.

— Не беше ниско — каза той. — Това е случайност, Тълпата ревеше и нищо не се чуваше.

— Нищо ми няма — каза той.

Бяха точно пред нас. Съдията погледна Джон и после поклати глава.

— Хайде, кучи сине — каза Джек на Уолкът. Съдията отново погледна Джон и махна пред Уолкът.

— Тръгвай, говедо — каза той.

Уолкът се отправи към Джек. Той не знаеше какво да прави. Джек отново пласира своя ляв. Никак не предполагаше, че Джек ще издържи. Тълпата не спираше да реве. Бяха срещу нас. Уолкът го удари два пъти. А лицето на Джек — по-страшно нещо не съм виждал! Той овладяваше себе си и тялото си и това се отразяваше на лицето му. През цялото време мислеше и само с напрежението на волята понасяше ударите.

После сам започна да удря. Лицето му бе все така страшно. Държеше ръцете си ниско и си служеше със суингове. Уолкът се прикри и Джек замахна диво към главата му. Отдръпна се и лявата му ръка попадна в слабините на Уолкът, а с дясната го удари там, където самият той бе получил удара. Съвсем ниско под пояса. Уолкът рухна на пода, хвана се за корема, претърколи се и се сгърчи.

Съдията улови Джек и го избута в неговия ъгъл. Джон скочи на ринга. Тълпата не спираше да реве. Съдията размени няколко думи със страничните съдии, после на ринга се качи говорител с мегафон и обяви:

— Победител е Уолкът. Отсъден е фаул. Съдията говореше с Джон. Той каза:

— Какво можех да направя? Джек не призна фаула. После, когато беше гроги, сам игра нечисто.

— Той и без това бе загубил — каза Джон.

Джек седеше на стола. Бях свалил ръкавиците му и той натискаше с ръка болното място. Когато се опираше на нещо, лицето му не изглеждаше така ужасно.

— Иди да се извиниш — прошепна Джон на ухото му. — Ще направиш добро впечатление.

Джек стана, лицето му бе обляно в пот. Наметнах го с хавлията. Той прекоси ринга, като натискаше с една ръка корема си под хавлията. Бяха вече вдигнали Уолкът и го свестяха. Край ъгъла на Уолкът се тълпяха много хора. Никой не заговори с Джек. Той се наведе над Уолкът.

— Съжалявам — каза Джек. — Не исках да те фаулирам.

Уолкът не отговори. Явно беше, че е зле.

— Е, сега си шампион — каза му Джек. — Дано това ти донесе радост.

— Остави момчето на мира — каза Соли Фридман.

— Здравей, Соли — каза Джек. — Съжалявам, че фаулирах твоя възпитаник.

Фридман само го изгледа.

Джек се върна в своя ъгъл със смешна, спъната походка. Помогнахме му да се провре през въжетата, преведохме го край масите на репортьорите и по коридора. Много от зрителите искаха да го потупат по гърба. Наметнат с хавлията, Джек си проправи път през

тълпата до съблекалнята. Уолкът стана герой на деня. Нали повечето хора бяха заложили парите си на него.

Щом се добрахме до съблекалнята, Джек легна и затвори очи.

— Ще се върнем в хотела и ще повикаме лекар — каза Джон.

— Всичко в мене е на пихтия — каза Джек.

— Ужасно съжалявам, Джек — каза Джон.

— Няма нищо — каза Джек. Той лежеше със затворени очи.

— Опитаха се да ни измамат — каза Джон.

— Твоите приятели Морган и Стайнфелт — каза Джек. — Добри приятели имаш, няма що.

Сега лежеше с отворени очи.

— Странно как бързо съобразява човек, когато става дума за толкова пари — каза Джек.

— Ти си юначага, Джек — каза Джон.

— Не — каза Джек. — Всичко беше много просто.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.